Pelerinajul de Joi dela biserica Sf. Ilie Gorgani

Sicriile cu rămășițele pământești

La biserica Sf. Ilie Gorgani din Capitală unde au fost depuse rămășițele pământești ale Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor, numeroase echipe de legionari au început să sosească, spre a se prosterna înaintea osemintelor martirilor Mișcării Legionare.

Familiile celor căzuți și legionarele au adus brațe cu flori pe care le-au presărat peste cele 14 sicrie, așezate în mijlocul bisericii.

La intrarea în biserică, sunt așezate patru amfore mari cu smirnă și tămâie. In jurul sicrielor stau de gardă camarazii comandanți și ajutorii de comandanți, câte patru, schimbându-se din oră în oră.

In cursul dimineții au străjuit următorii camarazi: între orele 3—4, comandanții legionari: Chirulescu, dr. Iosif Dumitru, Aurel Mihai și Simion Lefter; dela 4—5, comandanții legionari: colonel Zăvoianu și ing. Nicolau și comandanții ajutori Bartolomeu Livezeanu și Târnaru Laurian; dela 5—6, comandanții ajutori: Iovin, Groza Dumitru, Dobrin și Davideanu Ion; dela 6-7, comandanții-ajutori: Posteucă Vasile, Rodeanu Ion, Creminschi Nicolae și Davideanu Ion; dela 7—8, comandanții-ajutori: Ioraș Teodor, Macrin George, Mazilescu Nicolae și Ilie Nicolescu; dela 8—9, comandanții-ajutori: Tincoca Vasile, Mureșeanu Ștefan, Viorel Trifa și Torjescu Stelian; dela 9—10, comandanții-ajutori: Budei, Brumă, Ovidiu Constantinescu și Popovici Ion; dela 10—11, comandanții-ajutori: Marinescu Cuza, Filon Laurie, Jenică Diaconescu și Radian Dimache; dela 11—12, comandanții ajutori: Stoenescu Emil, Randa, Monaru, Bolintineanu Petre; dela 12—13, farmacistul Tudorache, farmacist Fănică Popovici, dr. Șerban Milcoveanu, farm. Munteanu Ion; dela 13—14, instructorii-legionari: Pateli, Dimitriu și Marie Ion și ajutorul comandant Radu Meitani.

Tot în cursul dimineții de ieri, au venit la biserica „Gorgani" numeroși fruntași ai Mișcării Legionare, membri ai guvernului, reprezentanți ai autorităților, etc.

Tot timpul, un sobor de preoți legionari a oficiat servicii religioase în fața osemintelor Căpitanului, ale Nicadorilor și Decemvirilor.

Parastasul pentru părintele dr. Vasile Lucaciu la biserica Amzei din Capitală

Joi la ora 11 dimineața, la biserica Amzei, s'a oficiat un parastas pentru pomenirea părintelui Vasile Lucaciu, de la a cărui moarte s'au scurs 18 ani.

Slujba religioasă a fost săvârșită de parohul bisericei Amza, asistat de protopopul Octavian Mureșan, președintele societății ardelene „Târnava-Mare", din a cărui inițiativă s'a oficiat această pioasă rugăciune, la care au asistat membrii familiei dr. Vasile Lucaci, în frunte cu fiul său, ficele dispărutului, dr. Grecu cu d-na, sora și cumnatul lui, pe lângă un numeros public și buni români, printre cari am remarcat pe d-nii prof. Simion Mehedinți, prof. Const. Stoicescu, dr. Hamat, E. Balamacchea, Andrei V. Popovici, dr. Victor N. Ciapa, dr. Leon Munteanu, Ilie Cosmulescu, maior Miron E. Goga, Al. Rădulescu, „Liga Culturală" prin d. Ilie Al. Ardelanu, secretar general, d-na Maria Ganea, fostul prefect de Oradia care, a scăpat monumentul lui Lucaci și a.

După săvârșirea slujbei a vorbit directorul societății „Târnava-Mare" d. *Andrei V. Popovici*, care a spus următoarele:

S'au scurs 18 ani de la moartea celui ce a fost pentru toți românii, aprigul luptător pentru sfânta și dreapta noastră cauză națională, Vasile Lucaci.

Viața lui de zbucium, de necaz ce se îngrămădea până la covârșire, de prigoană fără răgaz, de spionat și urmărit pas cu pas; viața tuturor înaintașilor și a fruntașilor cari au îndurat cu prețul vieții lor povara tuturor melegiuirilor și mizerabilelor înscenări, viața zdruncinată și scurtată de egrasia închisorilor și de sălbăticia tratamentului neomenos din aceste închisori, viața lui a suferit și la șubrezeala rețetei impuse și altor vrednici români ardeleni și cu toată robustețea ce respira o sănătate exuberantă, boala de inimă, boala tuturor celor ce trăesc din sensații și emoții continue, i-a grăbit și lui pașii spre locașul de veci.

Dar ori când i-ar fi fost sfârșitul, atunci când s'a săvârșit, mai de vreme, sau mai târziu, Vasile Lucaci a avut răgazul de vreme trebuitor în viață, să rămână înscris în istoria nu numai a Ardealului, ci a întregului neam printre luptătorii de primele rânduri: Horia cu ai lui, Iancu cu ai lui, Bărnuțiu, Mureșan, Șaguna, Șincai, Micu, Maior, Goga, să rămână și el pentru eternitate ca și aceștia, un uriaș pe care noi urmașii avem datoria să-l pomenim cât va dăinui România.

După cum știut este, năcazurile s'au ținut lanț de acest mare suflet de român, și toate aceste năcazuri nu i-au venit decât din dragostea lui nemărginită pentru țara lui, pentru care a desfășurat o activitate de supra om și era firesc că această intensă activitate în folosul românismului să deslănțuie reacțiunea dușmanilor acestui românism intransigent, să pună pe gânduri pe acești dușmani, să-i îngrijoreze și să-i determine să pună la cale tot arsenalul de persecuțiuni și de chinuri morale.

Din cauza aceasta s'a provocat procesul din Tăușii de Sus, care, grație curajului lui Vasile Lucaci, cu toată strășnicia președintelui și a judecătorilor, n'a putut aduce o sentință de condamnare, ci una de achitare, iar numeroasa asistență a putut constata din desbateri cât de pătimaș a judecat tribunalul și cât de nobil, de generos și de drept s'a apărat Lucaci.

Când guvernul dela Pesta a încercat să împiedice predarea Memorandului la Impărat, în întrunirea de protest, Lucaci a avut curajul să-și încheie cuvântarea cu aceste cuvinte:

„Fraților! De vom pieri noi cari am venit în Viena ca reprezentanți în număr de 300 oameni, națiа noastră nu va pieri, pentru că acasă mai sunt două milioane nouă sute nouă zeci și nouă de mii de români. Azi vorbim înaintea Europei... Trăiască frații noștri în Hristos și apărarea drepturilor naționale, Lueger, Schneider, Bianchini!"

Ce a urmat să știe: refuzul Impăratului de a primi delegațiunea, în urma intervenției puternicilor zilei pe lângă Casa Domnitoare; persecuții și devastări la gospodăriile memorandiștilor, înscenarea infernalului proces al memorandiștilor; suspendarea lui Lucaci din parohie, o prigoană sălbatică împotriva lui și a lor lui; suspendarea de astădată definitivă din parohie și dela filialele sale și de la toate funcțiunile preoțești.

Dar ar trebui, nu ceasuri, ci zile întregi ca să zugrăvesc înaintea dv. icoana reală a celui ce a însemnat pentru Vasile Lucaci toate procesele câte i s'au înscenat și mizeria îndurată în diferitele închisori ungare, pe cari el le-a întâmpinat cu o seninătate și o nepăsare de adevărat leu de Sisești.

Așa au decurs pe rând: procesul din Debrețin pentru protestul lui împotriva dizolvării samavolnice a adunării din Sisești și pentru darea de seamă a Memorandului prezentat Tronului, de pe urma căruia a fost condamnat la un an închisoare de stat, 500 florini amendă și 49 fl. cheltueli de judecată.

Vine la rând procesul Memorandului. Același curaj din partea lui Lucaci, aceiași mândră și românească sfidare față de roiul de intimidări.

Toți memorandiștii au fost însă condamnați la închisoare variind între doi, un an sau opt luni; numai Vasile Lucaci a fost condamnat la cinci ani.

Impăratul însă l-a grațiat înainte de împlinirea termenului.

Președintele Societății, protopopul *Octavian Mureșan* a spus:

Vasile Lucaci s'a născut la 28 Ianuarie 1852 în comuna Apa, jud. Satu-Mare. Tatăl său fusese iobag. In această comună își petrece anii copilăriei sale, copilărie îndrumată mai cu seamă de mama sa Iuliana, iar mai târziu și de tatăl său, în comuna Baia Mare, unde acesta ajunsese învățător confesional la școala greco-catolică română. La vârsta de 10 ani începe studiile secundare la gimnaziul de stat din Baia Mare; urmează clasa a V-a la Ungvar, iar a VI-a la Oradea și trece prin greutăți de tot felul, până ce cu ajutorul unui unchiu al său, ajuns episcop, obține o bursă la Roma, unde după doi ani numai obține doctoratul în filosofie „magna cum laude"; aci mai stă încă patru ani studiind latinitatea noastră, după cum o făcuseră aceasta înaintașii săi: Șincai, Micu și Maior.

Inapoiat în țară, termină seminarul pedagogic din Oradea și în 1874 ia în căsătorie pe Paulina Șerban, fiica preotului Nicolae Șerbac din Potău, Satu Mare, o vrednică română, care a fost la înălțime în toate privințele, dar mai cu seamă o adevărată tovarășă în viața zbuciumată al aceluia, ce avea să devină leul dela Sisești. De aci începe popularitatea lui V. Lucaci, întrucât e numit preot în comuna Sâncraiu; face cunoștință cu conducătorii politici de pe acele vremuri: Gh. Pop de Basești, dr. Ioan Rațiu, Aurel Suciu etc., colaborând la publicațiile române ale timpului de atunci. La 1878 îl găsim profesor la catedra de l. română la liceul catolic regesc din Satu Mare. Aci înfruntă el șovinismul maghiar, care uneltea desființarea catedrei, pe motiv, că l. română ar fi inutilă.

Nu mai insist asupra rolului proeminent, pe care l-a avut Lucaci în comitetul central al partidului național român, precum și asupra rolului, pe care l-a jucat în alcătuirea și prezentarea Memoranudului către împăratul din Viena.

In anul 1917 e trimis în misiune specială în Statele Unite ale Americei de Nord împreună cu fiecertatul părinte Ioan Moța, care a fost înmormântat numai zilele trecute și cu Vasile Stoica fost ambasador al țării noastre la Ankara. Vorbiriile lor înflăcărate, pline de dragoste de neam și țară au răscolit, împreună cu ale noastre, sentimentele naționale ale românilor înstreinați, cari s'au înrolat în număr foarte mare în armata americană, spre a lupta contra dușmanului.

După câteva luni, vine la Paris, contribuind din toate puterile sale la recunoașterea României Mari; se reîntoarce în țară și la 28 Nov. 1932 închide ochii fericit, că l-a învrednicit D-zeu, să vadă împlinit visul lui și al atâtor altora: Unirea Românilor într'o singură țară sub un singur domnitor.

Iată pe scurt cine și ce a fost Vasile Lucaci.

D-zeu în atotbunătatea Sa să-l așeze între sfinții Săi, pentru că a binemeritat robul său Vasile atât dela neam cât și dela Patria română. Amin!

CĂPITANUL

Conferința rostită la radio de d. Al. Constant, subsecretar de Stat al presei și propagandei

D. Al. Constant, Ministru Subsecretar de Stat al Presei și Propagandei a rostit Joi seară la postul nostru de radio, următoarea conferință:

Intre figurile mari ale epocei noastre frământate, Căpitanul ocupă un loc aparte. Dacă traversăm, într'adevăr, galeria figurilor creatoare de istorie contemporană, unde întâlnim pe Führer, Duce, pe Kemal Ataturk, Salazar, José Antonio Primo de Rivera, Franco, destinul Căpitanului se desprinde printr'o trăsătură unică: **conștiința jertfei mântuitoare.**

In antologia vieților ilustre contemporane, care își așteaptă Plutarcul, sau în filozofia noului eroism, pe care o gândește, poate, un Carlyle anonim, Căpitanul va fi întruchiparea acestei idei creștine în secolul nostru descreștinat.

„Jertfa mântuitoare", „biruința prin suferință", înfrângerea morții prin propria moarte" n'au reprezentat în vocabularul și viața Căpitanului expresii șterse convenționale. Cine vrea să înțeleagă esența Legiunii să se întoarcă la vremurile de legendă ale începuturilor creștinismului sau să urmărească de aproape viața Căpitanului.

In concepția Căpitanului orice biruință trebuie plătită. Această plată poate merge de la efortul obositor, de la privațiunea de bunurile și plăcerile zilnice pământești până la sacrificiul propriei vieți. O biruință este cu atât mai sigură și mai meritată cu cât este plătită mai scump, mai generos, mai desinteresat.

Este aici o concepție asemănătoare celei din legenda Meșterului Manole, care-și zidește tot ce are mai scump pentru desăvârșirea operei pentru biruință. Concepția „manolică" în viața și acțiunea Căpitanului apare luminoasă, impresionantă.

In Octombrie 1923, când acțiunea studențească începea să pălească și amenința să sfârșească printr'o capitulare rușinoasă, Căpitanul și Moța urcau pe Rarău, spre Schitul lui Petru Rareș. La un moment dat, Moța la cuvântul:

„Studenții nu mai pot rezista în toamnă și decât o capitulare rușinoasă, a noastră a tuturora, după un an de luptă, mai bine să-i îndemnăm să intre la cursuri, iar noi, cari i-am condus, **să terminăm frumos mișcarea sacrificându-ne,** dar făcând să cadă alături de noi toți acei pe cari îi vom găsi mai vinovați de trădarea intereselor românești". Era însuș gândul Căpitanului.

Astfel a ieșit așa zisul „complot din 1923" care s'a sfârșit cu achitarea tuturor „complotiștilor".

Peste un an, în Octombrie 1924, se petrecea cazul Manciu. Nu reamintim împrejurările. Interesant de urmărit aci sunt frământările Căpitanului în singurătatea de pe Rarău, unde i-a încolțit gândul acțiunii: la Judecătoria Oc. II din Iași, în ziua de 25 Oct. 1924, Căpitanul nu răzbună, cum s'a crezut, umilinți și crime strigătoare, el își dăruia viața, se sacrifica — și aceasta cu deplină conștiință.

„Stăteam pe gânduri și-mi era rușine să mă dau jos printre oameni. Oare ce păcate voi fi făcut de mi-a trimis Dumnezeu această nenorocire pe cap, tocmai acum când voiam să încep un plan așa de mare și de frumos?" Sunt gânduri, cari îl asaltau în chilia lui de pe Rarău.

Problema se formula în conștiința Căpitanului în raport cu Dumnezeu, pe plan religios. „Dumnezeu m'a pedepsit".

Mi-aduc aminte de tapajul făcut în jurul unui bilețel, pe timpul procesului Gărzii, în 1934. In acest bilețel, scris de Căpitan, era vorba de mormintе, un fel de bilanț al mormintelor noastre și o subliniere a valorii mântuitoare a lor. Căpitanul, strateg impresionant, când calcula forțele de cari dispune în luptă, începea cu mormintele noastre. Se știe că această idee a preocupat mult și pe Moța, care a cerut, din tranșeele Spaniei, să se cânte la ședințele de Cuib, marșul nostru în care figurează aceste două versuri adânci:

„Cei ce au căzut uciși de gloanțe dușmane.
Pășesc în rând cu cei ce au rămas..."

Da, pășesc în rând cu cei ce au rămas... Această credință umplea sufletul Căpitanului.

In iarna anului 1936 pornia spre Spania însângerată o echipă de șapte legionari. Prezența legionarilor pe frontul crâncenei încăerări din jurul Madridului nu însemna, desigur, un ajutor militar efectiv: căderea celor mai representative figuri ale Mișcării în tranșeele sumbre de la Mahadahonda a avut un sens adânc legionar: prin jertfa vieții lor se cutremuru adâncurile vieții românești și se fortifica sufletul nostru împotriva pericolului comunist.

Moța, care a plecat în Spania de acord cu Căpitanul, era stăpânit de aceeaș idee cristică. Murind pentru Christos, jertfindu-se pentru mântuirea României creștine, Moța împlinia un act de credință legionară, Căpitănească. El câștiga o biruință cu prețul propriei vieți.

In ultima prigoană, Căpitanul a mers senin spre moarte. Indrăznesc să cred că cea din urmă armă a luptei lui, propria viață, a fost conștient pusă în joc. Căpitanul era o voință nemărginită de biruință. In această luptă gigantică, în această nouă dramă — manolică — el s'a jertfit pentru a se desăvârși biruința. Cine citește cu atenție multe din rândurile Căpitanului, își dă seama că el începuse să vorbiască „de dincolo de mormânt". Era poziția pe care se situase. Sigur de biruință, era, par'că, tot atât de sigur că aceasta se va împlini fără el, deși prin sacrificiul lui. Din 1938, datează aceste rânduri revelatoare: „Salut pe cei ce merg spre marea biruință legionară". Simțim aci pe omul care vorbește din marginea armatei biruitoare, de pe altă poziție de dincolo.

*

Fenomenul legionar isvorăște adânc din sufletul neamului nostru, pentrucă, așa cum spuneam și altădată, Creatorul acestui fenomen, Căpitanul, era un fiu al pământului strămoșesc, una dintre autenticele făpturi ale marelui sufiet românesc.

Milenarei credințe dacice în viața de dincolo, el asocia în mod firesc, ca și vajnicii noștri strămoși, o imagine caldă și o concepție etnică despre moarte.

Legionarii nu cred în moartea Căpitanului. In salutul legionar se mărturisește ferm această credință. El este viu în fiecare, este prezent în conștiința neamului nostru. Pe temelia sacrificiului său, noi trebue să durăm o țară tare, un stat de ordine și creație pozitivă.

Căpitanul a întruchipat conștiința jertfei mântuitoare.

La temelia noului stat se așează oasele lui, însuș sufletul Căpitanului.

Din nou legenda lui Manole se repetă, de astădată pe planul larg al țării întregi.

Iar veacurile vor vorbi și urmașii se vor minuna de marea „mânăstire" a neamului românesc legionar.

la răceală: NEVRALGINE JURIST

Activitatea Comisiunilor de anchetă

Comisiunea pentru verificarea gestiunii și administrării Societății Române de Radiodifuziune, a | **audiat în cursul zilei de 28 Noembrie a. c. ca martor, pe d. Liviu Rebreanu.**

Solemnitatea deschiderii cursurilor facultății de inalte studii ale Academiei comerciale din Brașov

Serviciul religios. — Cuvântările. — Lecția de deschidere a cursurilor

Brașov, 28 Noembrie

Deschiderea cursurilor Academii de Inalte studii comerciale care, din cauza vitregii vremurilor abătute din nou asupra Ardealului românesc s'a strămutat vremelnic la Brașov, a prilejuit brașovenilor clipe de adevărată sărbătoare.

Solemnitatea s'a desfășurat în sala teatrului „Astra" și a început printr'un serviciu religios oficiat de părintele protopop dr. Nicolae Stinghie, asistat de părintele Meret, dela Catedrala orașului, părintele prof. Ion Popa și preotul Voineag.

Au participat d-nii: dr. Traian Trifan, prefectul județului; ing. Ion Ionică, primarul orașului; C. C. Simionescu, prim președinte al Curții de apel; C. Teodoru, procuror general; Traian Marian, șeful mișcării legionare din județ; prof. Bordeanu, comand. leg. prim ajutor de primar; Gârbacea, rectorul facultății, în frunte cu profesorii; prof. George Moroianu, fost rector al Academiei; prof. Dragoș Navrea, dir. liceului comercial; dr. Gologan, prim secretar al Camerei de comerț și industrie.

După serviciul religios, a luat cuvântul părintele protopop dr. *Nicolae Stinghie*, care a arătat rolul pe care l'a avut biserica și școala, dealungul vremurilor de restriște prin care a trecut neamul nostru.

CUVANTARILE

D. prof. *Gârbacea*, rectorul Academiei, după ce a mărturisit sentimentele de care este stăpânit, provocate de faptul că este fiu al regiunei și a fost elev al liceului comercial din Brașov a spus: noi suntem succesorii școalei comercianților din trecut. Aici suntem la noi acasă, fiindcă dela cei mai tineri până la cei mai bătrâni suntem de pe aceste meleaguri.

Vorbitorul referindu-se la scrierile unui scriitor ungur a reamintit faptul că în 191, elevii școalelor românești sorbeau învățătura cărții împrăștiați pe toate cărările cetății deși se hrăniau numai cu pâine și apă, ceeace a determinat pe acel scriitor să spună, *că datorită muncii și perseverenții românilor, aceștia vor avea câștig de cauză.*

D-sa a făcut apoi apel la oficialități, cerându-le sprijinul material și moral, reamintind, că dacă d-sa a învățat carte cu pâine și apă, apoi astăzi nu mai poate tolera ca un student să flămânzească.

D-sa a scos în evidență hotărîrea studenților de a se așeza serios pe carte, eliminând singuri pe toți acei cari ar fi pseudo-studenți, sau pe acei cari sunt înscriși numai pentru a trage foloase în afara universității.

Cu aceasta d-sa a declarat deschise cursurile Academiei.

D. IONICA, primarul orașului a spus:

Un început de an școlar — ca orice așezare de piatră fundamentală — este în genere întovărășit de nădejdi frumoase și prezintă un caracter de solemnitate care se cuvine al sublinia.

In adevăr: pentru noi brașovenii, este o deosebită cinste a dăpostirea unei instituții de cultură superioară în orașul nostru. Deci un nou focar de lumină se aprinde sub poalele Tâmpei, împlinindu-se astfel o veche dorință a acestei regiuni, de a avea într'un mediu așa de comercial și industrial, o academie.

Ca unul care am lucrat așa de mult cum am lucrat, îndepărtând toate obstacolele, pentru a adăposti academia clujană la Brașov, asigur încă odată acest așezământ de întreg sprijinul meu, și vă rog nu numai să luați act de făgăduiala acestui sprijin, ci chiar să uzați de el.

D. dr. Traian Trifan, prefectul județului a spus:

In calitate de prefect, sunt bucuros de a asista la această solemnitate de inaugurare a cursurilor academiei comerciale, în orașul nostru.

Suntem bucuroși că avem norocul și nădăjduim că această școală ne va lumina mintea și ne va înfrăți sufletele.

Bunul Dumnezeu ne-a dat mintea și inima.

Mintea este arma care ne ajută la câștigarea existenței.

Instruiți-vă și veți birui.

D. Antoniu Francu, președintele centrului studențesc din Brașov a spus:

Lupta începută de studențimea creștină română, fecundată atât de sublim prin dăruirea tragică a Căpitanului, s'a realizat.

Porniți dela umbra icoanei sub pavăza nevăzută a spadei Arhanghelului Mihail, în marș viforos spre veac, cu dureri, schingiuiri, mucenicii și sfinte jertfe, prin duhul morților, am biruit la 6 Septembrie, căci așa ne-a învățat Căpitanul: „țelul final nu este viața ci învierea". Invierea neamurilor în numele mântuitorului Isus Hristos.

Credința, cultura, nu-i decât mijlocul, nu scopul cum s'a crezut, pentru a obține această înviere.

In sfințirea acestui gând deci, vom căuta să clădim totul... să ne luminăm sufletul și dorul nostru de carte.

Generația noastră studențească este prima generație fericită care trăește aievea viziunea Căpitanului. Suntem priveligiații unei generații fără precedent. Purtăm pe umeri o povară grea, povara de a merge pe linia lăsată de cei morți în fruntea neamului românesc care s'a regăsit.

Nu înțelegem o ruptură cu profesorii, ci vrem să dovedim că studențimea este capabilă să se conducă singură, mergând pe drumul trasat de Ionel Moța, Cotigă, Furdui, Antoniu, Craja, Dragomirescu, Goga și toți morții noștri pentru credință legionară.

D. *Gheorghe Vornica, președintele centrului studențesc „Petru Maior" al Ardealului*, a rostit următoarele:

La Sibiu, la Timișoara și la Brașov, studențimea din Ardeal și-a stabilit vremelnice așezări. După ce sufletul nostru a fost sfâșietat de cea mai grea lovitură pentru noi: pierderea Clujului, a trebuit să ne resemnăm, să stăm în trei orașe din țară. Dar sufletul legionar și sufletul nostru este același în orice parte a țării.

La Sibiu ca la Timișoara și ca la Brașov, suntem la noi acasă și vom arăta lumii că noi studenții suntem elita neamului; elită de muncă, elită de jertfă și elită de credință. Temelia tencuită cu sânge pentru destinul neamului Dac.

In acest Brașov pășim astăzi, noi studenții Ardealului. Studențimea lui Ion Moța, a lui Ion Banea și a decemvirului Ștefan Curcă, fost student la academia comercială din Cluj, va fi vrednică de această măreață și grea moștenire.

Cu aceste gânduri pășim astăzi la muncă, pășim în istorie, pentru a împlini biruința legionară așa cum ne spune sufletul.

Corul studențesc a intonat câteva imnuri legionare, după care d. prof. *Gheorghe Dragoș* a ținut lecția de deschidere a cursurilor, tratând despre „Problema valorificării muncii naționale în cadrul statului legionar".

Ultimul a luat cuvântul d. prof. *Ioan Marie*, fost președinte al studenților, actual președinte de onoare, după care solemnitatea a luat sfârșit prin intonarea imnului legionar „Ardealul tânăr legionar", „Urlă dușmanii" și „Cu fruntea sus".

După solemnitatea dela Astra, studențimea a defilat prin oraș cântând imnuri patriotice.

m-m.

Pentru salvarea unui monument istoric Episcopia Hușilor

In atenția ministerului educației naționale, cultelor și artelor și a comisiunei monumentelor istorice

Dintre toate clădirile, bisericile au suferit cel mai mult în urma cutremurului și problema reconstruirii lor trebue să preocupe în cel mai mare grad autoritatea bisericească, ministerul și comisia monumentelor istorice.

Eparhia Hușilor a fost deosebit de greu lovită. Incepând cu catedrala episcopală, mai toate cele 454 de biserici ale eparhiei au avut de suferit stricăciuni; unele s'au prăbușit. Asemenea caselor parohiale.

P. S. Grigorie Leu a pornit în cercetarea bisericilor și satelor eparhiei. A vizitat bisericile comunei Crețești și a întârziat mai mult la cele din Huși, care au îndurat grele stricăciuni și prăbușiri.

A mers apoi la Bârlad și în jud. Tutova, cum și la Vaslui, cercetând sate și orașe, biserici și mănăstiri. Pentru a se ști ce măsuri trebue luate și a se cunoaște starea fiecărei biserici P. S. S. a rânduit ca fiecare consilier referent să meargă în câte un județ al eparhiei, pe care să-l cerceteze împreună cu protoereii respectivi.

La episcopie se lucrează la centralizarea datelor spre a se putea comunica ministerului și consiliului central situația din eparhie.

La episcopie, cutremurul a făcut ravagii. Palatul episcopal nu mai poate fi locuit, având pereții deplasați; la cancelarii și locuințe au căzut pereți, sobe și hornuri.

Situația cea mai grea însă este la catedrală, în care nu se mai poate sluji. Turla principală stă gata să se prăbușească și amenință întreaga clădire.

De aceea, P. S. Episcop Grigorie este preocupat de dărâmarea turlei ca să nu pună în primejdie restul bisericii, care trebue păstrată fiind un însemnat monument istoric. A chemat pe toți meșterii și specialiștii din Huși și niciunul nu și-a luat asupră-și această lucrare. A cerut ministerului, comisiunei monumentelor istorice și consiliului central, ingineri și arhitecți, dar n'a venit nimeni.

Vineri 22 c. a fost în Huși un d. arhitect dela Casa școalelor, pentru liceele din localitate. Invitat de P. S. Episcop, d-sa a cercetat catedrala și a opinat pentru dărâmarea ei prin construirea unui zid de beton pentru sprijinire, ceea ce ar fi enorm de costisitor, sau prin distrugere cu dinamită. Chestiunea este de o mare importanță, deoarece trebue făcut tot ce se poate pentru păstrarea acestei frumoase biserici.

La începutul ea a fost ctitoria lui Ștefan cel Mare, care în 1494—95 a ridicat, în curtea palatului domnesc din Huși, o biserică în cinstea Sf. Apostoli Petru și Pavel. Sf. lăcaș a durat însă multă vreme. Sguduit din temelie de un mare cutremur, la 1692, a fost refăcut în întregime prin osârdia episcopului Inochentie și sprijinul lui Matei Ghica Voevod. Osemintele episcopului ctitor se odihnesc în peretele bisericii, în spatele tronului arhieresc. Biserica lui Inochentie trebue să fi avut turle, căci iată ce scrie Melchisedec în „Cronica Hușilor", capitolul despre episcopul Meletie I: „In cei dintâi ani ai episcopiei" (1803-4) Meletie a prefăcut biserica ce fusese sdruncinată de cutremurul numit în genere de popor „cel mare" (1802). Meletie a dărâmat turnurile și ziduI până la ferestre și a făcut-o de isnoavă, după cum se vede astăzi (1864), fără cupola dela mijloc ce o avusese mai dinainte. ci numai cu un turn: clopotnița".

Sub păstoria lui Silvestru Bălănescu, s'a ridicat turnul de pe pantocrator, când biserica a fost pictată (1888—1890) de marele pictor Tătărăscu, meșter care a împodobit catedrala cu minunate tablouri și icoane în culori de rară armonie. Turnul acesta amenință acum siguranța întregei clădiri.

Episcopia cere ajutor. Ce a putut face a făcut. S'au procurat materiale, s'au scos din biserică toate icoanele și obiectele sfinte și... așteaptă un specialist. Episcopul de Huși caută, dela 10 Noembrie, meșteri să dărâme un turn, spre a salva un rar monument istoric, cum este catedrala episcopală dela Huși.

Pr. ANTON POPESCU
referent ad-tiv al episcop.ei Hușilor.

DELA PALATUL DE JUSTIȚIE DIN IAȘI

Iași, 27 Noembrie

PROCES DE SANTAJ

In fața Curții criminale a venit spre judecare procesul învățătorului Marin Anton, din Tg. Borca-Neamț, condamnat de Tribunal la 5000 lei amendă, pentru șantaj. Sub pretext că ar avea legături cu soția unui preot dintr'o comună vecină, pentru a nu divulga preotului această legătură, învățătorul îi storcea diferite sume de bani. Curtea criminală judecând procesul în apel a achitat pe M. Anton.

NEREGULI

Curtea de apel secția I, va judeca Sâmbătă, procesul comerciantului Iosef Marcu, proprietarul firmei „Cămila" din str. Anastasie Panu, care este implicat în neregulele săvârșite la atelierele C. F. R. Nicolina. Sâmbătă este ultimul termen și procesul se va judeca în fond.

ACȚIUNE

D. av. V. Florescu a fost numit ca administrator sechestru asupra unei creanțe de 1.200.000 lei, lăsată în țară de morarul Avram Libman, care a fugit în Basarabia. Creanța trebuia plătită de M. A. N. pentru diferite cumpărături de făină de grâu. D. av. V. Florescu a introdus acțiune împotriva M. A. N., deoarece refuză plata acestei creanțe.

AGRESIUNE

Parchetul a trimis în judecata tribunalului de agentul sanitar D-tru Ticău dela Dispensarul circ. I, care a bătut fără motiv pe copilul Nec. Stamate din str. Dimineții 10.

ESCROCHERIE

Curtea de apel secția II, a dat termen în ziua de 8 Februarie pentru judecarea procesului de escrocherie, foștilor conducători ai soc. de asigurare „Regina Maria", Ion Petrescu din șos. Națională și Leon Țicovici, azi stabilit în București au înființat o societate, pentru asigurare mutuală pentru caz de deces și căsătorie. Cei doi, înșelând buna credință celor ce se înscriau în societate, le-au luat câte 100 lei taxă și 2370 lei la înscriere, promițându-le în schimb că atunci când se vor căsători sau vor deceda, societatea le va plăti 100.000 lei. Pentru escrocheriile lor susnumiții au fost condamnați de Tribunal la câte un an închisoare.

„CĂPITANUL" DESPRE „MÂNĂSTIREA DEALULUI" IN CARTEA „PENTRU LEGIONARI" PAG. 10 și 11

Făcusem cinci ani de liceu militar la Mânăstirea Dealului, la umbra capului lui Mihai Viteazul și sub ochiul cercetător a lui Nicolae Filipescu. Acolo sub comanda maiorului și apoi colnelului Marcel Olteanu, comandantul școlii, a căpitanului Virgil Bădulescu, a locot. Emil Pălăngeanu și sub îndrumarea profesorilor, mi-am făcut o severă educație ostășească și mi-am căpătat o sănătoasă încredere în puterile mele.

Dealtfel, educația militară de mânăstire mă va urmări toată viața. Ordinea, disciplina și ierarhia turnate la o vârstă fragedă în sângele meu, alături de sentimentul demnității ostășești, vor forma un fir roșu dealungul întregei mele activități viitoare.

Tot aici am învățat să vorbesc puțin, fapt care mai târziu mă va duce la ura contra vorbăriei și a spiritului retoric. Aici am învățat să-mi placă tranșeia și să disprețuesc salonul.

Noțiunile de știință militară căpătate acum mă vor face să judec mai târziu totul prin prisma acestei științe.

Iar cultul sentimentului demnității de om și de ostaș în care m'au crescut ofițerii, îmi va creia greutăți și mă va expune la suferințe, într'o lume lipsită adesea și de onoare și de simțul demnității.

Premiera filmului „Jidovul rătăcitor" la Berlin

Berlin, 28 (Rador). — Premiera filmului „Jidovul rătăcitor" a avut loc Miercuri aci.

Contrariu celor două filme precedente „Rotschilzii" și „Iud Suess", filme ce au avut mare succes tratând problema evreiască, „Jidovul rătăcitor" conține vederi ce au fost luate puțin timp după distrugerea Poloniei, în getto-urile orașelor Varșovia, Lodz, Cracovia și Lublin, leagănul evreimei internaționale.

Filmul reproducerii acestor vederi, în mod involuntar, este o simfonie de dezgust și de oroare, care depășește cu mult ori ce caricatură ar fi fost vreodată inventată în acest domeniu.

Vederile cari reproduc ritul evreesc al tăierei animalelor sunt atât de crude, încât a fost necesar să se facă o a doua versiune a filmului, și la care intrarea femeilor și copiilor pentru a o vedea este interzisă.

DELA MIȘCAREA LEGIONARĂ

COMUNICAT

Comandamentul legionar al materiilor prime a trimis până în prezent, șefilor de centre județene ale materiilor prime, următoarele circulări:

Circulara nr. 1, referitoare la bătălia oaselor; circulara nr. 2, privitoare la oleaginoase și materii tanante; circulara nr. 3, privitoare la fierul vechi; circulara nr. 4, referitoare la rămășițe de hârtie; circulara nr. 5, referitoare la metale nefieroase; circulara nr. 6, completează circulara nr. 3 privitoare la fierul vechi și conține norme pentru transportul, depozitarea, triarea și expediția metalelor fieroase.

Șefii de centre județene ale materiilor prime, care nu au primit încă vre-una din circulările enumerate, vor raporta acest lucru comandamentului.

In București a fost trimeasă comandanților de corpuri legionare și se execută cu multă râvnă, numai circulara referitoare la „Bătălia Oaselor".

In scurt timp se vor adresa organizațiilor legionare din Capitală „Instrucțiuni" cu privire la celelalte Bătălii și în special la cauciuc, fier, metale și hârtie.

*

Secretariatul General al Mișcării Legionare comunică:

Prea cucernicii preoți legionari ca și prea cucernicii preoți prieteni ai Mișcării Legionare, care vor participa la reînhumarea Căpitanului și a celorlalți treisprezece camarazi, vor avea următoarea ținută:

I) Culion, epitrahil și felon alb, auriu sau verde.

II) Rasă neagră, culion și epitrahil alb, auriu sau verde.

Fiecare rând va fi de șase, după înălțime și culoarea Sft. Odăjdii.

Au rodit merii a doua oară la Măcin

Măcin, 27 Noembrie

Timpul frumos, care s'a menținut și soarele puternic au provocat curioase fenomene în regiunea noastră.

In grădina d-lui inspector I. Semenescu, din orașul Măcin, merii au rodit a doua oară în acest an.

Fructul este destul de desvoltat și are mărimea unei nuci.

Și alți pomi fructiferi au înflorit în multe grădini din acest oraș și împrejurimi.